

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΡΥ

ΤΑ ΚΕΡΑΝ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΗ

«Ο κ. Γκριέμπ, — ένας λεπτός, ψηλόσωμος, καθώς πρέπει, καλοντομένος, κομψός σκεδόν, κύριος, πού φορούσε μία ρεντιγκότα χυτή άπάνω του, — πάραυτ γλήγορα-γλήγορα μπρός άπ' τό θυρωροίτο. Κάτω άπ' την άριστέρη του μασάλη κρατούσε ένα χαρτοφύλακα άπό μαύρο πετάι.

Τη στιγμή όμως πού πατούσε τό πόδι του στό πρώτο σκαλοπάτι της σκάλας, θήγγα άξαφνα άπ' τό θυρωροίτο ό θυρωρός και τόν σταμάτησε μ' άύτα τά λόγια :

— Ποιόν ζητάτε :

«Ο κ. Γκριέμπ, έφριξε μιάν άκατάδεχτη ματιά στόν άγρυπνο φρουρό του σπιτιού, ό όποιος δυσπιστούσε γιά όλους γενικά τούς έπισκέπτες, τόσο γιά τούς διαπρεπιστέρους όσο και γιά τούς άσημωτέρους, και του άποκρίθηκε :

— Τον κ. Ρουσό.

— Τρίτο πάτωμα, πρώτη πόρτα άντίκρου, μουρμούρισε τότε ό θυρωρός.

Και, ένώ γυρνούσε στό θυρωροίτο του, προσέθεσε :

— Άν ήθελε να σας εφοήση κανένα λογαριασμό, μήν περιμένετε να τόν βρήτε άπάνω !

«Ο κ. Γκριέμπ έκανε μιάν άόριστη χειρονομία, αά ναθέλε να πη πως δέν έρχότανε γιά τέτο ο πράγμα, κι άνέβηκε στή σκάλα.

«Η άλήθεια τώρα είνε πως τό ήξερε ότι ό κ. Ρουσό είχε βγει όσω με τη γυναίκα του πριν άπό έ α τέταρτο της ώρας, έπειδή τούς είχε παρακολουθήσει άπ' τό διπλανό καφενείο όπου περίμενε ώρας δλόκληρες.

«Ήξερε έπίσης ότι ή υπερέτριά του, μόλις έφρουγαν τ' άρρακτικά της, ξεπόρτιζε και κείνη, έπειδή την είχε βει κι' αύτην να βγαίνω έξω. Άρα, τό θυμάιτο δά θα είχε γιά κήμποσο χρονικό διάστημα, κανένα φύλακα.

«Όταν λοιπόν ό κ. Γκριέμπ έφτασε στό τρίτο πάτωμα, χύπτοντας να λάβη όλα τά προφυλακτικά μέτρα, χύπτησε την άντικρινή πόρτα. Περιέμενε λίγο και βλέποντας πως δέν του άπαντούσε κανένας, έτάθη έπί τό έργον.

Στην άρχή άνοιξε τό σ βρώτατο χαρτοφύλακά του κι' έβγαλε άπό μέσα μιάν τσαντίτσα μ' όλα τά χρειώδη γιά ένα λωποδότη. Τίποτα δέν του έλειπε. Μπορούσε μ' αύτά τά έρθόνα ν' άνοιξη και την πιο δύσκολη κλειδαριά. «Ο κ. Γκριέμπ διαλεξε τότε ένα άπ' τά πολλά άντικλειδιά του και προσπαθήσε ν' άνοιξη την πόρτα. Μά βρήκε κάποια άντίσταση στην κλειδαριά και πήρε άλλο άντικλειδί, μά χωρίς να καταφέρη τίποτε ούτε και μ' αύτο. Μά το τρίτο όμως, στάθηκε πού τυχερός. «Η πόρτα ήταν άνοιχτή. «Ο κ. Γκριέμπ μπορούσε να περάση ήταν...

Στην άρχή έκανε με τό πάσο του μιάν βόλτα σ' όλο τό διαμέρισμα, τό όποιο πράγματι ήσανε τελείως έρημο, και, σταματώντας στην κρεβατοκάμαρα, στρώθηκε στη δουλειά γιά ν' άνοιξη τό μικρό έρμάρι του γραφείου, όπου άσφαλώς θα ήτανε τά λεπτά και τά άρρακτικά.

Τη στιγμή όμως έκείνη χύπτησε τό κουδούνι της πόρτας. «Ο κ. Γκριέμπ, κύριος τού έαυτού του, δέν άχασε καθόλου. Γιά μιάν στιγμή, κειμήθηκε τι στήνη έπρεπε να τρήση κι' έδωσε με τό νού του ό σε τις άνδεχόμενες περιπτώσεις. «Ίσως να ήταν ό θυρωρός πού άνησυχούσε βλέποντας πως ό κ. Γκριέμπ δέν κατέβηκε. «Ίσως να ήσανε και κανέναν άλλος έπισκεπτή. Και στί δυό αυτές ριπινότητες, τό καλύτερο πού είχε να κάνη ήτανε ν' άνοιξη και, άν τόν καλούσε ή άνάγκη, να σπρώξω πέρα τό, έσοληγτικό πού θα είχε την περιέργεια να μάθη περισσότερα ποιόγματι πιά την παρουσία του, και να τό βάλη στό πόδια, έπιωφελούμενος της ταρχής του.

Και ό κ. Γκριέμπ, άπό έλιξ της άπόραση, έκλεισε την τσαντίτσα του και πήγε ν' άνοίξη. Και είδε μπροστά του ένα μεσόκοπο άντρα, πού φορούσε ένα καζέκο με χρυσά σηρήνια ό όποιος του παρουσίωσε άμέσως ένα λογαριασμό, λέγοντας :

— Είνε άπ' τό άριότως.

— «Ο κ. Ρουσό ό ν είνε δώ, του άποκρίθηκε τότε έγγερωχα ό κ. Γκριέμπ.

Μά ό εισπράκτωρ δέν ήτανε καθόλου ευγενικός.

— Τρεις φορές τώρα μου λέτε όλο τά ίδια. «Έχετε τό θράσος να μου λέτε πως ό κ. Ρουό δέν είνε δώ, ένώ ό κ. Ρουσό είνε πως. «Η θα μου θέσετε άέλιους τά λεπτά πού λέει ή άπόδειξη, ή θα σηκώσω όλο τό σπίτι στο ποδάρι !...

«Ο κ. Γκριέμπ, καταλαβαίνοντας πως ό εισπράκτωρ δέν τό είχε όσ τίποτα να πραγματοποιήση την άπαλή του — και έσοληγισμένως έξάλλου, έπε δη θα μπορούσε να τον ξεφορτωήη ποιά σακολα — έξέφλησε τό λογαριασμό, λογαριαζόντης να συμπληρώση τό περιπέλον αυτό έξοδο με κανένα άντικείμενο πού σάκλεθε άπ' τό σπίτι.

Μόλις ό εισπράκτωρ κατέθηκε τή σκάλα, ό κ. Γκριέμπ έτρέψε στη κρεβατοκαμαρα γιά να εξακολουθήση τη δουλειά του. Μά, την ίδια στιγμή,

εναχτόπησε τό κουδούνι της πόρτας.

— «Α ! μά έπι τέλους ! φώναξε φορτικαμένος, δέν θα μ' αφήσουν να δουλέψω με την ήσυχία μου !

«Άνοιξε και πάλι με τρόπο την πόρτα — κ' έκανε ένα μορφασμό.

«Ήταν ό εισπράκτωρ κάποιου πιστωτικού έρύματος, και παρουσίαζε ένα γραμματιο πεντακοσίων πενήνκοντα φράγκων πρós έδóφλησιν. Γιά μιάν στιγμή, πάραυτ άπ' τό μυαλό του κ. Γκριέμπ ή σκέψη ν' α σκοτώση τόν εισπράκτωρα και να του πάρη δσα λεπτα είχε άπάνω του. Τό ποσόν δέν θα ήτανε βέβαια εδκαταφρόνητο. Μά ό κ. Γκριέμπ θυμήθηκε τότε τας αργάς του, πού του άπαγορευαν να χύση άνθρώπινο αίμα. Έξάλλου δέν ήσανε βελιός άν ή δοκιμή του θα έπιτύχανε. «Ο εισπράκτωρ φαινότανε γερός και δυνατός άντρας. «Ήτανε σέ θέση να υπερασπιστή τόν έαυτό του. «Ο θυρωρός της πάλης θα τραβούσε έσως την προσοχή κανενός νοικάρη — και ό κ. Γκριέμπ είχε κάθε λόγο να μην έπιθυμή την παρουσίαν τριών. Και άπεφάσισε να άποποιηθή με τρόπο να έξοφλήση τό γραμματιο.

— Δέν έχω δυστυχώς σήμερα λεπτά, είνε του εισπράκτωρος. Πέρας αβριο άν σου είνε εδκυλο.

— «Α, μά ! Δέν πιστεύω ! του άποκρίθηκε ό εισπράκτωρ Είδα στο έρσομ τον εισπράκτωρα του άεριότως και μού είνε πως τόν έξοφλήρισε — άφού όμως ος φ. β. έβρισε πως θα σηκώση τό σπίτι στο ποδάρι. «Αμ έτσι ος χροιάζετε ος... Άν λοιπόν είν με πληρώσετε, θα μήξω τις φωνες, θα μαζέψω έδω όλους τούς νοικάρηδες και θα τούς πώ πως είντε κανονίδηδες, πως...

Και ό εισπράκτωρ άνάβηξε, όσο πήγαινε, τόν τόνο της φωνής του. «Υπήρχε κίνδυνος μήπως τόν άκούσει κανε σ άπ' τη σκάλα. Και ό κ. Γκριέμπ κατάλαθε τότε πως τό καλύτερο πού είχε να κάνη ήτανε να έξοφλήση τό λογαριασμό.

«Έδωσε λοιπόν του εισπράκτωρος διακόσια πενήντα φράγκα, πού τά είχε κλέψει πριν άπό λίγο άπ' τό θυμάτιο μιάν παραμάνα, στο διπλανό σπίτι. «Ο εισπράκτωρ έφυγε χωρίς ούτε καν να του πη ευχαριστιό.

«Ο κ. Γκριέμπ έκαισε τότε κ' έκανε με τό νού του λογαριασμό τι είχε δώσει. Διακοσια εενήντα όχτώ φράγκα !. Πολλά, πάρα πολλά !... Μαρτηρορήθηκε όμως με τη σκέψη πως μ' αυτό τό ποσόν είχε άσφαλιστεί άπό κάθε κίνδυνο να τόν πιάσουν και ότι τι κοσμήματα — γιά τά όποια είχε λάβει θετικας πληροφορίας πως ήσανε μαγάλης αξίας — θα έκάμυαν να έξοδά του...

Και, γιά τρήτη φορά, τράβηξε κατα την κρεβατοκάμαρα. «Άξαφνα όμως, στάθηκε : είχε άκούσει κάποιο θόρυβο. Ναι, είνε κλειδί γυρνούσε στην κλειδαριά... Δέν ύπήρχε πιά κημιά άμφεβολία πως ό κ. και ή κ. Ρουσό γυρνούσανε σπιτι. «Ο κ. Γκριέμπ κατάλαθε τότε πως ήτανε χαμένος. Μά τό καλύτερο γνήρισμα του χαρακτηήρος του ήταν ή άποφασιστική της. Και πήγε, με γενναίοψυχη, να ύποδεχθή τόν έχθρό. χωρ σ να ξισα καλά-καλά ού ε ό ίδιος τ' άβάνε.

«Όταν έφτασε στον άντιθάλαμ, είδε άντίκρου του μιάν κυρία ή όποια έπιωφύχησε κατάπληκτη Φαινεταί δωσε πως θα έκανε κάποια σκέψη με τό νού τη, γιά τι αουσε; είχε χρωσίση του κ. Γκριέμπ, πού τό είχε χύσει και την κοίταξε άποβόλοημένος.

— Περάσε στο σαλονάκι, άγαπή, έ μου κύριε «Η ήλιδια ή υπερέτριά μας ος άφρησε βλάπω να περιμένε σε ον άντιθάλαμο. «Μην την την παρεξηγήτε, τώρα μόλις ήρθε άπ' τό χωριό της και δέν κατατοπισήκε ακόμα στις συνήθειες μου.

«Ο κ. Γκριέμπ έκανε να πη καιτι, μά ή κυρία Ρουσό έξακολουθήσε άμέσως με περισσοτέρα διάχυση.

— Μ' γάλη σας καλ σώνη να φανήτε τόσο πρόθυμος στην παράκληση πού ος; έκανε ό συζυγός μου Δέν ήθελε, ξερετε, να ος; ζήτηση αύτά τά χιλια φράγκα, τά όποια ώστο ο τά χροιάζομασε άπολύτως. Εγώ όμως: του είνε : «ΕΙε άδωντα να σεύ άρνηθή αυτή την εδκοια ό κ. Γκαστών, ό έπιστήθιος φίλος ο α μ με τόν όποιο παίζει κάθε βράδι πότερ στο καφενείο της δδου 'Ανρ Φάα... Έκείνος είνε πού πλούσιος και πίνετα κερδίσει. Μή διατάξη, λοιπόν, κανέλο. Δέν άμφεβαλα καθόλου, κύριε, γιά τά εθηνικά σας αιδήματα, μολονότι δέν ος; έγνωίσε προσωπικός. Και βλέπω πως δέν άπατήθηκα. «Αχ, κύριε, δέν έξρω πως να ος; ευχαριστήσω. Μας βγάξτε άπό μιάν πολυ δύσκολη θέση, μάς ος;ετε κυρολεκτικώ... Μά περάστε, παρακαλώ, στο σαλονάκι. «Ο άντρας μου όπου κι' άν είνε θάρρη.

«Ο κ. Γκριέμπ δέν έβίασε τότε καθόλου. «Ο συζυγός θα γυρνούσε ό λίγο και τότε θα άπεκάλυπτε τις είνε ήταν, θα φώναζαν την άστυνερία και θα τόν πήγαιναν μέσα. Έβλεπε άμέσως τό χρεί του στην άριστέρη τσέπη της ρεντιγκότας του, έβγαλε τό πορτοφόλι του, πήρε ένα χιλιάριο — τό όποιο τό είχε κερδίσει με πούλό κόπο και άγανία — και χαμογελώντας δήθεν άδιάφορα, τό έδωσε στην κυ

«Έβγαλε μιάν τσαντίτσα με όλα τά χρειώδη.

— Περάστε στο σαλονάκι, άγαπητέ μου κύριε.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ο ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ

Ένα άπ' τὰ πιό παράξενα πουλιά τού κόσμου είναι και ο Γραμματέας. Το πουλί αυτό λέγεται έτσι, επειδή τὸ λοφίο του—ή ἡ σκούφια του—ἀντί νὰ εἶνε ἐρθρὸ στὸ κεφάλι του, κάρφεται πρὸς τὰ πίσω καὶ θυμίζει τίς παλιῆς πάντες ἀπὸ φτερά χήνας ποὺ εἶχαν οἱ γραμματέες τὸ μεταίωμα στ' αὐτοῖ. Μὰ καὶ τὸ σῶμα τού πουλιού αὐτοῦ εἶνε κατὰ ἀξιοπερίεργον, ἐπειδὴ εἶνε ἕνα κρῆμα νὰ ποῦμε διαφόρων πουλιῶν. Τὸ κεφάλι του, μὲ τὸ κυρτὸ ράμμος, θυμίζει τ' ἀρπακτικὰ πουλιά. Ὅταν μάλιστα τὸ δεῖς προφίλ, θυμίζει πὼς βλέπεις μπροστὰ σου τὸ κεφάλι ἐνὸς ἄστου. Ὁ κορμὸς του πάλιν μοιάζει σὰ τὸ γυπόδ, καὶ τὰ μακρὰ του πόδια θὰ μπορούσαν ἀξιόλογα ν' ἀνήκαν καὶ σ' ἕνα πελαργό. Τὸ παραλὸ πτελομά του μορεῖ νὰ παραβληθῆ, στὸ λαμπρὸ εἶδος μὲ τὰ θυμωρὰ φτερά τού ἐρωδιού.

Ὅταν ο γραμματέας ἐπιτίθεται ἐναντίον κανενὸς φειδιού, ἡ σκούφια του σηκώνεται ὀρθρῆ, ἀπλώνεται καὶ σχηματίζει ἕνα εἶδος φωτοστεφάνου γύρω ἀπ' τὸ κεφάλι του, ἐνῶ τὰ φτερά του ἀνοίγουν ἑτοιμα νὰ χτυπήσουν.

Ὁ γραμματέας μορεῖ νὰ συγκαταλεχθῆ μεταξὺ τῶν μάλλον ὀφθαλμῶν στὸν ἄνθρωπον πουλιῶν. Τρέφεται ἀποκλειστικὰ μὲ φείδια, καὶ προτιμᾷ ἑξαιρετικὰ τὰ πιὸ δηλ' ἠριώδη καὶ ἐπικίνδυνα ἀπ' αὐτὰ.

Τὸ παράξενο αὐτὸ πουλί ζῆ σ' ὅλην τὴν ἐκταση τῆς Ἀφρικής. Τελευταίως τ' εἰδήχον καὶ στὰς Ἰνδίας, ὅπου κατάρσες μὰ χαρὰ νὰ ἐγκληματιώθῃ. Ἡ παρουσία του μάλιστα στὸ Ἰνδονοσταν θ' ἀποθῆ πᾶσαι ἀνθρωποστροφίαι, ἐπειδὴ σ' ἐκείνη τὰ μέρη τὰ φείδια σκοτώνουν πάνω ἀπὸ 20.000 ἀνθρώπους τὸ χρόνο !...

Οἱ λίγοι περιηγῆται ποὺ εὐτύχησαν νὰ παρερεθῶν σὰ μὴ μάχη μεταξὺ τού γραμματέως καὶ τού κόμπρα, ἐνὸς φειδιού, κερνήμου διὰ τὰ θανατηφόρα ἀποτελέσματα τού δηλητηρίου του,—μυλοῖν γι' αὐτὴν μὲ θαυμασμό, σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ σπανιώερα θεάματα τού κόσμου.

Μόλις ο γραμματέας, τὸ ὅπουλο τὸ μᾶται τρυποῦν καὶ τὰ σκοτάδια, ἀντιληφθεὶ κανένα φείδι χωρμένο μὲ σὰ χάρτα, τὸ πλησιάζει μὲ μεγάλες ὀρασκελ ἐς καὶ ὑστερα ἀρχίζει νὰ φέρνη μὲ προσοχὴ βόλτες γύρω ἀπ' τὸν ἐχθρὸ του, ποὺ σηκώνει τὸ κεφάλι του σφουρίζοντας ἀπαύσια... Τότε εἶνε κατὰλληλῆ στιγμή γιὰ τὸ γραμματὰ νὰ ἐπιτεθῆ. Δίνει μὴ μὲ τὰ φτερά του στὸ φείδι, τὸ ζαλίζει καὶ ὑστερα πατά τὸ κεφάλι του μὲ τὸ ἐνα πόδι του. Κατόπιν τοῦ δίνει μὴ δυνατὴ δαγκωματὰ στὸ κεφάλι, τὸ σκοτώνει καὶ τὸ χάρτει σὰν...λουκοῦμι!...

Μὰ ἡ πάλη τού γραμματέως μὲ τὰ φείδια δὲν εἶνε πάντα τόσο εὐκολῆ, ἴδιως δὲν τὸ ἠσυχὸ αὐτὸ πουλί ἔχει νὰ παλαίη μὲ κανένα πύθωνα. Γιὰ νὰ λάρσει μὴ ἰδᾷ τὸ φεφερὸ αὐτοῦ φειδιού, σὰς λέμε πὼς ἔχει 6 ἕως 8 μέτρα μᾶκρος. Ἡ μονομαχία μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ζῶων διαρκεῖ πολλές φορές καὶ μὴ ἐλόκληρη ὥρα—μὰ πάντα σχεδὸν τελειώνει μὲ τὴ νίκη τού γραμματέως.

Οἱ Νῆγροι τῆς Γαμβίας αἰσθάνονται πραγματικὸ θρησκευτικὸ σεβασμὸ γι' αὐτὰ τὰ πουλιά, τὰ ὅποια προσπαθοῦν νὰ κρατήσουν στὰ χωρὰ τους, γιὰ νὰ τοὺς ἀπαλλάξουν ἀπ' τὰ ἐπικίνδυνα φείδια καὶ τὰ ἄλλα ἐρπετά.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟ ΣΠΙΤΙ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἀνεκαλύφθη τελευταία πιὸ εἶνε τὸ ἀρχαιότερο σπιτί σ' ὅλον τὸν κόσμον ποὺ νὰ διατηρεῖται, φυσικὰ, σὲ καλὴ κατάσταση καὶ νὰ μὴ ἴνε ἐρείπιο.

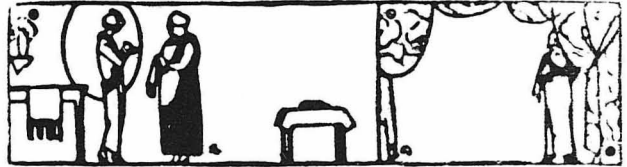
Τὸ σπιτί αὐτὸ βρίσκεται στήν Τύννιδα, στήν κορυφὴ τού δὺ βῆτου βουνού Γιορρά. Εἶνε χτισμένο ἀπ' τὸν καιρὸ τῶν Ρωμαίων καὶ στίς τέσσερες γωνίες του...εἶχαν τέσσερες πύργους. Τον καιρὸ ποὺ χτίσθηκε ἦταν μονόπατο καὶ πολὺ ψηλὸ. Ἀγρότερα δ' αὖτος, ἐπιωφελῆ ἦσαν ἀπὸ τὸ ὕψος αὐτό, τοῦ ἔβυλαν ἕνα πάτωμα στή μέση καὶ τὸ ἔβανον δέπτα.

Τὸ σπιτί αὐτὸ κατοικεῖται ἀκόμα, μολονοῖ εἶνε ἡλικίας... 1.700 ἐτῶν!

ρία Ρουσὸ λέγοντας :

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς, κυρία μου ἐπειδὴ σχηματίζεις τόσο καλὴ ἰδέα γιὰ μὴνα χωρὶς νὰ μὴ γνωρίζεις—καὶ ἐπειδὴ μπορῶ νὰ κάνω τὸ ἀγαπῶν ποὺ φίλον τῆ μικρῆ αὐτῆ εὐκοιλία. Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι θάβλεπα τὸν κ. Ρουσὸ, μὰ πρέπει δυστυχῶς νὰ ὠγο, ἐπειδὴ ἔχει κάποια ἐπιχειροῦμα ἔργασια. Νὰ τοῦ πῆτε, σὰς παρακαλῶ, πολλοὺς χαίρετες οὐς !...

Ἄντρε Μπερὸ

ΑΠΟ ΔΟΚΙ' ΑΓ' ΕΚΕΙ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ καρπέμησης τού Βασιλέως Καρόλου. «Τὸν ἀπήλλαξαν ἀπὸ ἕνα...περιττὸ βάρους !...» Τὸ πᾶθημα τού Φραγκλινοῦ... Ἐβγαλε τὸ δόντι του γιὰ νὰ γερῆ τὸ δπλο του !... Ὁ ἀριστοκράτης ἀξιοματινός. Ὁ Ρίτς καὶ ὁ ἀμαξίας. «Εἶσαι ὁ ἴδιος ὁ διάβολος !... κλπ. κλπ.

Ὅταν ἡ βασίλισσα Χρητινα ἐπληροφορήθηκε τὴν καρπέμησης τού βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Καρόλου, εἶπε σὺν τῶν ἀδελφῶν τῆς :

— Αὐτὴ τῆ στιγμῆ, μαθαίνα, κύριοι, οἱ οἱ ἄγγλοι ἔκοψαν τὸ κεφάλι τού βασιλέως ταν, ὁ ὅποιος... δὲν ἤξερε τί νὰ τὸ κάνη ! Ὑποθέτω λοιπὸν ὅτι τὸν ἀπήλλαξαν ἀπὸ ἕνα ἐντελῶς περιττὸ βάρους !...

Ὁ Φραγκλίνος, περαστικὸς κῆποτε ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἐπῆγε σὲ μὴ διάλεξη. Ἐπειδὴ ὁμιος δὲν καταλάβαινε καλὰ τὰ γαλλικὰ παρακολουθοῦσε τὴν γνωστὴ του κυρία ντὲ Μπουφλίερ ποὺ ἐνάθητο ἐμπρός του καὶ χειροκροτοῦσε δὲν χειροκροτοῦσε κ' αὐτῆ.

Ὅταν ἐτελειώσεν ὁμιος ἡ διάλεξη, ὁ ἐγγονός του τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

— Καὺ εἶνε παποῦ, τί ἦταν αὐτὰ ποὺ ἔκανες σῆμερα ;... Χειροκροτοῦσες κάθε φορὰ ποὺ ὁ ρήτωρ ἐπινοοῦσε ἡ ἐσένα ἡ τὰ ἔργα σου !

Ὁ μέγας τραγικός τῆς Γαλλίας Ρακίνας, συνέθετε τίς τραγωδίες του περπατώντας !

Ἐβάδιεν ἀφηρημένος καὶ συγχρόνως ἀπήγγελε δυνατὰ, μὲ τέτοιον ἐνθουσιασμό, ὅστε μὴ μὲσα μαζεθῆκαν γύρω του οἱ ἐργάθη τού Κερμαεικού οἱ ὅποιοι, βλέποντάς τον νὰ σκούη μὲ τὴν ἀπόγνωση καὶ νὰ χειρονομεῖ σὰν τρελλός, τὸν πῆραν γι' ἕνα ἀνίσφορο καὶ τὸν παρέδωσαν στήν ἀστυνομία !...

Στὴν «Ἱστορία τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν» ὁ Μακφὲ ἀναφέρει ὅτι στήν πρώτη πολιούρα τού Ντιοῦ, ποὺ ἔλαβε χώρα σὸν 1538 ἀμφότερα τάντιμαχόμενα μέρη πολέμοσαν μὲ τέτοια λύσσα, ὅστε ἕνας στρατιώτης Πορτογάλος, ἔχοντας ἐξαντλήσει τὰ πλειοφῶδιὰ του καὶ μὴ ἔχοντας πλέον καμμίαν σφαιρα διαθέσιμη... ἔβγαλε ἕνα δόντι του καὶ «γέμισε» τὸ δπλο του μ' αὐτό !...

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἕνας φανατικὸς δημοκρατικὸς βουλευτῆς ἔγραψε σὸν στρατιῶν Περγιόν, ὁ ὅποιος πολέμοιες στὰ σύνορα : «Συλλάβετε τὸν τάδε ἀξιοματικό, γιατί εἶνε ἀριστοκράτης».

Ὁ ἀνδρῆος στρατιγός ἀπήντησε : «Θὰ συνελάμβανα τοὺς τὸν ἀξιοματικό ποὺ μοῦ καταγγέλλετε ὡς βασιλοφρονα, γῆδες ὁμιος ἐφορεθῆτε μαχομένους στήν πρώτη γραμμῆ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας !...»

Γιὰ τὸν περιφρημο ἄγγλο «ἀρλεκίνο» Ρίτς, διηγούνται τὸ ἔξης χαριτωμένο ἀνέκδοτο :

Ἐνα βράδυ, μετὰ τὴν παράσταση, μπῆκε σ' ἕνα ἀμαξί καὶ διέταξε τὸν ἀμαξά νὰ τὸν δὴγηθῆ σ' ἕνα καλλιτεχνικὸ κέντρο, τὴν «Ταβέρνα τού Ἡλιου». Ὁ ἀμαξίας ἐμαστίγωσεν τ' ἄλογά του καὶ ἐκκίνησε. Τὴν ὥρα ὁμιος ποὺ τερονόσαν ἔξω ἀπὸ τὴν ταβέρνα, ὁ Ρίτς εἶδε ἕνα παρῆθρο τῆς ἀνοικτῆ καὶ ἐνῶ τὸ ἀμαξί ἔτρεχε ἀκόμη, ἐπῆδησε μὲ μεγάλη εὐναιρία καὶ βρέθηκε στήν αἴθουσα. Ὁ ἀμαξίας, ποὺ δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τίποτα, σταμάτησε σὲ λίγο μτρὸς στήν πόρτα. Κοίταξε τότε μέσα στ' ἀμαξί του καὶ εἶδε πὼς ὁ ἐπιβάτης του εἶχε κάνει φτερά. Δὲν παρενεύθηκε ὁμιος καὶ πολὺ «Κάποιος καλῆνῶνθρωπος, σκέφθηκε, θάκαι ποὺ θέλησε νὰ μοῦ σκάση τὸ ἄγῶγι ! Σαναβέρηκε λοιπὸν σὸ κᾶθημά του καὶ ἔφυγε.

Μετὰ λίγη ὥρα ὁμιος, ἐνῶ ὁ διάσημος κλέπων καθόταν κοντὰ σὸ πῆρῆθρο τῆς ταβέρας, εἶδε τὸ ἴδιο ἀμαξί νὰ περνᾷ ἀπ' ἔξω, γυρίζοντας φαίνεται σὸν σταίλο του. Πῆρε λοιπὸν καὶ πάλι φορὰ καὶ μ' ἕνα πῆρημα ξαναβρέθηκε στοργυλο-αἰσιμένος σὸ ἐσωτερικὸ τού ἀμαξιοῦ. Ὁ ἀμαξίας, φυσικὰ, δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ καὶ τῶτα τίποτε.

— Βρὲ ἀδερφέ ! τοῦ φώναξε ἔξωφρα ὁ Ρίτς. Μήπως εἶσαι μεθυσμένος;.. Γιατί δὲν στάθηκες μπρὸς στήν ταβέρνα, ὅπως σοῦ εἶπα; Ὁ ἀμαξίας: τάχως κυριολεκτικῶς. Σταμάτησε, ἀμέσως καὶ γυρῆσε νὰ δὴ τὸν παρῆσνον ἐπιβάτη του. Ὁ Ρίτς, γρινιάζοντας πάντα γιὰ τὴ καθυστέρηση, κατέβηκε ἀπὸ τᾶμαξί, ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του κ' ἐπροσποιεθῆκε πὼς θέλει νὰ πληρώσῃ τὸν ἀμαξά.

— Ἄλλοῦ αὐτὰ, κύριε, Σατανὰ ! τοῦ εἶπεν τότε ὁ ἀμαξίας μὲ τρῶμο. Νομίζεις πὼς δὲν κατάλαβα ποιὸς εἶσαι ;... Εἶσαι ὁ ἴδιος ὁ Διάβολος. Κι' ἀμέσως χτύπησε τ' ἄλογά του κ' ἐτρέπη: σὲ ἀτακτο φνυγί !